

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 222/2026-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného slc partners s.r.o., Hviezdoslavovo námestie 16, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1TdoV/1/2025 z 9. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1TdoV/1/2025 z 9. decembra 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu č. k. PK-1T/20/2020-4084 z 12. októbra 2021 (ďalej len „rozsudok Špecializovaného trestného súdu“) uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2 a 4 písm. b) Trestného zákona spáchaného spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov, na ktorého výkon bol zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň mu bol uložený peňažný trest 5 000 eur a ochranný dohľad vo výmere 1 roka.

3. Sťažovateľ si rozsudok Špecializovaného trestného súdu prevzal 31. januára 2022, zákonná lehota na podanie odvolania mu preto začala plynúť 1. februára 2022 a skončila 15. februára 2022.

Rozsudok nadobudol vo výroku o vine a treste právoplatnosť 16. februára 2022, pretože v zákonnej lehote odvolanie zo strany oprávnených subjektov podané nebolo.

4. Sťažovateľ doručil 9. mája 2022 Špecializovanému trestnému súdu žiadosť podľa § 64 ods. 1 Trestného poriadku o navrátenie lehoty na podanie odvolania proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, ktorú spojil s podaním odvolania. Svoju žiadosť doplnil podaním doručeným najvyššiemu súdu 20. mája 2022.

5. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1To/3/2022 z 23. júna 2022 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) podľa § 64 ods. 1 Trestného poriadku zamietol žiadosť sťažovateľa o navrátenie lehoty na podanie odvolania proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu. Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku zároveň ako oneskorene podané zamietol, odvolanie sťažovateľa proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu.

6. Sťažovateľ podal proti uzneseniu najvyššieho súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Proti napadnutému uzneseniu sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) najvyšší súd v dovolacom konaní uviedol, že vo veci nie sú splnené formálne podmienky na podanie dovolania, keďže sťažovateľ nevyužil riadny opravný prostriedok v zmysle § 372 ods. 1 Trestného poriadku. Tento záver dovolacieho súdu je založený na nesprávnom posúdení skutkového a právneho stavu veci, keďže za nevyužitie riadneho opravného prostriedku považoval jeho oneskorené podanie, ktoré nevyústilo do meritórneho posúdenia rozsudku Špecializovaného trestného súdu;

b) odvolanie nepodal v stanovenej lehote, ale stalo sa tak z dôvodu pochybenia jeho obhajcu, t. j. porušenia jeho povinností advokáta, v nadväznosti na čo podal žiadosť o navrátenie lehoty na jeho podanie, ktorej nebolo vyhovené. Sťažovateľ uvádza, že riadny opravný prostriedok uplatnil, avšak vzhľadom na nenavrátanie lehoty na jeho podanie bol vyhodnotený ako podaný oneskorene;

c) najvyšší súd zamietol jeho žiadosť o navrátenie lehoty z dôvodu, že ju nepodal v lehote troch dní od odpadnutia prekážky, t. j. od 31. marca 2022, čo bolo striktné formalistické posúdenie. V tom čase nemal objektívnu možnosť podať predmetnú žiadosť ani na to potrebné informácie. Bol zadržaný 30. marca 2022, vzatý do väzby a nemal vedomosť o dôvode právoplatnosti rozsudku Špecializovaného trestného súdu (len oznámenie o právoplatnosti, ktoré ihneď rozporoval). Bližšie vedomosti nadobudol prvýkrát až po návšteve svojej dcéry;

d) absurdné je tvrdenie najvyššieho súdu, že sťažovateľ musí primerane okolnostiam prípadu aj napriek zabezpečeniu advokáta, že podá opravný prostriedok (ktorý nepodal), vyvinúť aktivitu na zabezpečenie sa, či obhajca postupuje tak, ako sa dohodli, čím nelogicky prenáša povinnosť na neho ako klienta. Najvyšší súd ale neuviedol, akú inú aktivitu okrem uistenia sa u advokáta 22. marca 2022 o tom, že rozsudok nenadobudol právoplatnosť, mal ešte urobiť na zabezpečenie sa o podaní opravného prostriedku. Ak by sťažovateľ podal žiadosť o navrátenie lehoty už po tomto okamihu, resp. v okamihu, keď mala odpadnúť prekážka podľa názoru najvyššieho súdu (31. marca 2022), tento jeho postup by vyvolával dôvodnú domnienku, že sťažovateľ vedel o nepodaní

odvolania a týmto spôsobom sa snažil zneužiť navrátenie lehoty. Nemôže obstať ani argument najvyššieho súdu, že sťažovateľ má právnické vzdelanie, keďže sa tejto oblasti pracovne nevenoval a vzdelanie nadobudol pred mnohými rokmi, pričom to nezakladá ani predpoklad, že by mal mať vôbec vedomosť o inštitúte navrátenia lehoty, pričom obhajcom môže byť len advokát (zloženie advokátskej skúšky);

e) najvyšší súd odmietol jeho dovolanie z dôvodu nesprávneho formalistického výkladu, keďže odmietol dovolanie z dôvodov, ktoré neboli naplnené, čím mu znemožnil domáhať sa ústavnou garantovaných práv, a teda nezabezpečil možnosť v plnom rozsahu uplatniť jeho základné právo na súdnu ochranu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie práv podľa § 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí ním podaného dovolania podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku z dôvodu formalistického výkladu § 372 ods. 1 Trestného poriadku a nesprávneho posúdenia skutkového a právneho stavu veci vo vzťahu k využitiu riadneho opravného prostriedku.

9. Ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, resp. či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

10. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (m. m. II. ÚS 216/06).

11. O zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci

a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. I. ÚS 66/98, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 362/09).

12. Sťažovateľ v prvom rade namieta nesprávne posúdenie skutkového a právneho stavu veci dovolacím súdom. Tvrdí, že najvyšší súd v dovolacom konaní uviedol, že vo veci nie sú splnené formálne podmienky na podanie dovolania, keďže sťažovateľ účinne nevyužil riadny opravný prostriedok v zmysle § 372 ods. 1 Trestného poriadku. V nadväznosti na uvedené vysvetľuje, že tento opravný prostriedok využil, pričom najvyšší súd vyhodnotil vec nesprávnym formalistickým výkladom.

13. Ústavný súd sa s cieľom predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sťažovateľa oboznámil so znením napadnutého uznesenia (sťažovateľ nepripojil k ústavnej sťažnosti prílohy, ale ústavný súd mal napadnuté uznesenie k dispozícii na podklade súčinnosti poskytnutej zo strany Špecializovaného trestného súdu, pozn.). Z jeho odôvodnenia vyplýva, že sťažovateľove dovolacie námietky ním subsumované pod § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku boli zamerané na tvrdenie o pochybení advokáta pri poskytovaní mu právnych služieb, a teda o nepodaní odvolania proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, čím malo dôjsť k porušeniu jeho obhajobných práv.

14. Ústavný súd v tomto kontexte považuje za nevyhnutné uviesť, že dovolací súd sa najskôr zaoberal splnením formálnych podmienok na podanie dovolania, pričom zistil, že sťažovateľ nevyužil riadny opravný prostriedok v zmysle § 372 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu, že odvolanie, ktoré podal proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu, nevyústilo do meritórneho posúdenia prvostupňového rozsudku vrátane jeho predchádzajúceho konania (poukázal na rozhodnutie č. 48-I. Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2014), pričom bolo odmietnuté ako oneskorene podané (žiadosti o navrátenie lehoty na jeho podanie nebolo vyhovené).

15. Následne upriamil pozornosť na úlohu dovolateľa v dovolacom konaní, ktorou je vecne špecifikovať konkrétne chyby dovolaním namietaného rozhodnutia, pričom vecou dovolacieho súdu (ktorý ich nemôže dopĺňať ani meniť) je ich podradiť pod niektorý z dovolacích dôvodov podľa § 371 Trestného poriadku. Najvyšší súd vyhodnotil, že sťažovateľove výhrady boli v dovolaní uplatnené tým spôsobom, že nezodpovedajú ani prvej alternatíve dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku (dovolanie možno podať, ak odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody). Úspešné uplatnenie predmetného dovolacieho dôvodu v zmysle napadnutého uznesenia totiž nevyžaduje splnenie podmienky podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku. Najvyšší súd ale zároveň vyhodnotil, že sťažovateľ v dovolaní nenamietal, že jeho odvolanie nemalo byť zamietnuté podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu, že žiadosť o navrátenie lehoty spĺňala všetky zákonné podmienky, ale svoje výhrady koncentroval výlučne do postupu ním zvoleného obhajcu, ktorého nedbalým prístupom mal byť ukrátený o plnohodnotný prieskum jeho trestnej veci dovolacím súdom. Z uznesenia najvyššieho súdu z 23. júna 2022 pritom vyplynulo, že k zamietnutiu žiadosti o navrátenie lehoty došlo

primárne z dôvodu, že sťažovateľ zmeškal lehotu troch dní na jej podanie. Dovolací súd bol toho názoru, že sťažovateľ v dovolaní netvrdil, že by tomu tak nebolo a lehotu na podanie žiadosti o navrátenie lehoty nezmeškal.

16. Najvyšší súd odmietol sťažovateľovo dovolanie podané proti uzneseniu najvyššieho súdu z 23. júna 2022 z dôvodu podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku bez predchádzajúceho postupu podľa § 379 ods. 1 Trestného poriadku, keďže išlo o neodstrániteľný nedostatok dovolania.

17. Podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak nie sú splnené podmienky dovolania podľa § 372 alebo § 373 ani po postupe podľa § 379 ods. 1 Trestného poriadku. Najvyšší súd síce v napadnutom uznesení skonštatoval, že sťažovateľ nesplnil formálnu podmienku na podanie dovolania, keď účinne nevyužil riadny opravný prostriedok podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, no zároveň jeho dovolacie námietky vyhodnocoval z pohľadu dovolacieho dôvodu § 371 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku [dovolanie možno podať, ak odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1 (odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné), hoci na to neboli splnené zákonné dôvody], ktorého uplatnenie nevyžaduje splnenie podmienky podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku. Inak povedané, nie je nevyhnutne naviazaný na podanie riadneho opravného prostriedku. Sťažovateľom uplatnené dovolacie výhrady však podľa najvyššieho súdu nezodpovedali ani prvej alternatíve predmetného dovolacieho dôvodu. Ústavný súd k predmetnému dopĺňa, že dovolateľ svojím dovolaním, resp. jeho odôvodnením určuje mantinely prieskumnej činnosti dovolacieho súdu, pričom odôvodnenie dovolania najvyšší súd nemôže dopĺňať. Ako zdôraznil dovolací súd v napadnutom uznesení, jeho úlohou nie je domýšľať si či hľadať, v čom by mohli spočívať konkrétne dôvody sťažovateľových námietok.

18. Ústavný súd nenašiel dôvod, pre ktorý by mohol posúdiť sťažovateľovu argumentáciu o nesprávnom formalistickom výklade najvyššieho súdu ako relevantnú. Najvyšší súd riadne vyhodnocoval (ne)splnenie formálnych podmienok na podanie dovolania, keď dospel k záveru o ich nenaplnení, keďže sťažovateľ nevyužil riadny opravný prostriedok podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku t. j. podal ho oneskorene, a teda nevyústilo do meritórneho posúdenia rozsudku Špecializovaného trestného súdu. Zároveň predmetný záver podporil aj poukazom na rozhodnutie č. 48-I. Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2014 (Za využitie práva podať odvolanie proti rozsudku treba považovať iba situáciu, keď odvolací súd môže v dôsledku tohto riadneho opravného prostriedku uplatniť svoje oprávnenie podľa § 319 Trestného poriadku alebo podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku alebo rovnaké oprávnenie podľa § 321 Trestného poriadku s následným postupom podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku alebo podľa odseku 3 tohto ustanovenia po uplatnení prieskumnej povinnosti podľa § 317 Trestného poriadku. Sem však nepatria prípady zamietnutia odvolania z formálnych dôvodov podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, keď odvolací súd nemôže preskúmať napadnuté rozhodnutie ani konanie, ktoré mu predchádzalo a jeho prieskumná povinnosť môže byť zameraná výlučne len na to, či existuje niektorý z dôvodov uvedených v tomto ustanovení, ktorý bez ďalšieho znamená zamietnutie odvolania. V zmysle popísaného sa tak nemožno stotožniť ani so sťažovateľovým tvrdením o nesprávnom právnom a skutkovom posúdení veci, keď najvyšší

súd riadne overil, že odvolanie bolo zamietnuté ako oneskorené a po právnej stránke vyhodnotil, že podmienka rozhodnutia o riadnom opravnom prostriedku absentuje (vzhľadom na absenciu meritórneho posúdenia veci).

19. Sumarizujúc dosiaľ popísané okolnosti, je evidentné, že najvyšší súd v dovolacom konaní postupoval v medziach náležitej platnej a účinnej právnej úpravy bez toho, aby túto interpretoval a aplikoval v rozpore s jej znením, zmyslom alebo účelom. V takejto situácii ústavný súd z ústavnoprávneho hľadiska nemôže najvyššiemu súdu niečo vytknúť. V zmysle judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu nemôže všeobecný súd porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi vťahujúcimi sa na konkrétne konanie (napr. II. ÚS 181/06). Teda ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03, II. ÚS 222/2010, I. ÚS 251/2023).

20. Vo vzťahu k sťažovateľovým námietkam podľa bodu 7 písm. c) a d) tohto uznesenia je potrebné uviesť, že tieto sťažovateľ už uplatnil už v konaní pred ústavným súdom vedenom pod sp. zn. III. ÚS 507/2023, v ktorom sa domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj zrušenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1To/3/2022 z 23. júna 2022, ktorým bola jeho žiadosť o navrátenie lehoty na podanie odvolania podľa § 64 ods. 1 Trestného poriadku zamietnutá a podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku bolo zamietnuté aj jeho odvolanie ako oneskorené podané. Ústavný súd v predmetnej veci rozhodol uznesením č. k. III. ÚS 507/2023-11 z 12. októbra 2023 (ďalej len „uznesenie ústavného súdu“) tak, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

21. Z popísaného je zrejmé, že v konaní o aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľ síce namieta iné rozhodnutie najvyššieho súdu, ale argumentačne je prevažná časť ústavnej sťažnosti previazaná, resp. totožná s tou, ktorú uplatnil v konaní o predchádzajúcej ústavnej sťažnosti (sp. zn. III. ÚS 507/2023). V rozsahu takto uplatnenej argumentácie [bodu 7 písm. c) a d) tohto uznesenia] ústavný súd nemá dôvod ich posudzovať vo vzťahu k dovolaciemu rozhodnutiu či sa odchyliť od odôvodnenia, ktorým už dal sťažovateľovi odpoveď na tieto námietky v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 507/2023 (najmä na body 17 až 21 uznesenia ústavného súdu). Ústavný súd pre komplexnosť poukazuje na časť uznesenia ústavného súdu, v ktorej v rozhodnom konštatoval, že najvyšší súd komplexne vyhodnotil okolnosti sťažovateľovej veci a k záveru o momente odpadnutia prekážky na podanie odvolania dospel, poukazujúc na skutočnosť, že sťažovateľ už 21. marca 2022 získal informáciu od známeho, že rozsudok je údajne právoplatný, následne bolo zo strany obhajcu v telefonickom rozhovore so sťažovateľom konštatované, že na Špecializovanom trestnom súde zlyhal elektronický systém, že sú tam zmätky a v spise nie sú žiadne doklady, a napokon bol sťažovateľ 31. marca 2022 pri vypočutí na Mestskom súde v Prahe oboznámený s obsahom európskeho zatýkacieho rozkazu, získal relevantné informácie, že Slovenská republika žiada o jeho vydanie na výkon trestu odňatia slobody v danej veci a o tom, že rozsudok je právoplatný. Uzatvoril, že pokiaľ za tohto stavu najvyšší súd dospel k záveru, že sťažovateľovi muselo byť najneskôr 31. marca 2022 zrejmé, že odvolanie v jeho prospech podané nebolo, uznesenie najvyššieho súdu z 23. júna 2022 nemohol označiť za arbitrárne a ústavne

nekonformné. Rovnako sa ústavný súd vyjadril aj k otázke právnického vzdelania sťažovateľa, ako aj k nemožnosti podať žiadosť o navrátenie lehoty v skoršom období, ako ho podal (bod 18 a 20 uznesenia ústavného súdu). Predmetné uznesenie ústavného súdu bolo sťažovateľovi riadne doručené a nadobudlo právoplatnosť, v nadväznosti na čo ústavný súd nepovažuje za nevyhnutné jeho ďalšie body citovať.

22. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal aj porušenie práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čo sa však do petitu ústavnej sťažnosti nepremietlo, preto túto námietku sťažovateľa ústavný súd považoval iba za súčasť jeho ústavnoprávnej argumentácie.

23. Sumarizujúc dosiaľ popísané skutočnosti, ústavný súd nenašiel takú príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením práv sťažovateľa, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení, v nadväznosti na čo ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

24. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu